

Phần 2

Hoa Cúc không ngờ gặp lại anh ta trong hoàn cảnh này được chứ. Đúng là quả đất tròn mà. Mình phải làm sao đây?

- Cúc à...

Tiếng bà Lệ Chi vang lên. Hoa Cúc giật mình:

- Dạ, con đây bà chủ!

Bà Lệ Chi bước xuống bậc thang cuối cùng Bà nhìn Hoa Cúc dặn:

- Hôm nay con nấu canh chua cá lóc, cá kèo kho tộ nhé!

Hoa Cúc gật đầu:

- Vâng ạ!

- Nhớ mua thêm trái cây để vào tủ lạnh.

- Vâng ạ!

Rồi chợt bà nói tiếp:

- Ông chủ rất thích những món do con nấu đấy. Cố gắng lên, tháng sau ta sẽ tăng lương.

Hoa Cúc mỉm cười nhìn bà:

- Vâng! Con sẽ cố gắng.

Bà gật đầu hài lòng:

- Con ngoan lắm!

Bà chủ đi rồi, Hoa Cúc ngồi phịch xuống ghế. Trong đầu cô có rất nhiều suy nghĩ. Cô không muốn làm ở đây nữa. Có lẽ do ánh mắt dè bieu khinh khi của Mỹ Hằng. Còn ông bà chủ thì quá tốt với mình rồi còn gì? Tìm đâu ra được những người tốt như thế. Mà mình thì đang cần tiền thang thuốc cho mẹ...

- Sao, nhớ nhà, nhớ vườn hoa cúc tím ấy lắm à?

Đột ngột xuất hiện, đột ngột lên tiếng, Vĩnh Nguyên làm Hoa Cúc phải đưa tay lên chặn ngực:

- Anh...

- Cô giật mình à?

Hoa Cúc bối rối đứng lên:

- À không? Tôi... tôi đi làm đây!

Vĩnh Nguyên bắt gặp ánh mắt bối rối ấy sao mà quyến rũ đến như vậy. Anh hỏi:

- Dường như cô muốn tránh mặt tôi thì phải?

Lắc đầu, Hoa Cúc nói giọng cứng rắn hơn:

- Tại sao tôi phải tránh mặt anh chứ?

- Nếu thế thì hãy ngồi lại nói chuyện với tôi.

Mím môi Hoa Cúc đáp:

- Xin lỗi, tôi còn công việc phải làm. Tôi không rảnh.

Vĩnh Nguyên bồng nghiêm giọng:

- Nhưng tôi muốn cô ở lại đây tiếp chuyện với tôi thì sao?

Hoa Cúc vẫn xẵng giọng:

- Tôi đến đây là làm bếp chứ không phải để tán gẫu.

- Tôi cũng là chủ, cô không tuân theo mệnh lệnh của tôi à?

- Anh không thể vô duyên vô cớ bắt nạt tôi như vậy?

- Không phải là tôi bắt nạt cô, mà là tôi muốn là phải được.

- Anh có thấy mình làm như vậy là quá đáng hay không?

Vĩnh Nguyên cười nhẹ:

- Như vậy là quá đáng à? Còn cô, đối với tôi hôm nọ thì sao.

Hoa Cúc ngang nhiên nói:

- Hai chuyện hoàn toàn khác nhau đâu thể gộp lại làm một được.

Vĩnh Nguyên vẫn để nụ cười trên môi. Anh nói với cô:

- Nó cũng giống nhau thôi mà.

- Nhưng tôi cho là không giống nhau được.

Vĩnh Nguyên nhìn cô chăm chăm:

- Tôi chưa thấy ai mà ngang như cô vậy.

- Vậy sao. Nếu không còn gì thì tôi đi được rồi chứ?

Vĩnh Nguyên thích thú nhìn theo. Chẳng hiểu sao anh lại thích chọc tức cô như vậy? Nhìn mặt căng căng ngang ngang của cô, anh thấy có gì đó rất hay hay.

Anh vội bước theo chân cô:

- Nay, hôm nay cô làm món ăn gì thế?

Quay lại một trăm tám mươi độ, Hoa Cúc xua tay:

- Chưa thể nói được!

- Tại sao?

- Vì tôi không có thời gian để nói chuyện với anh.

Vĩnh Nguyên rùn vai:

- Nhưng ngược lại thì tôi lại còn muốn nói chuyện với cô.

Hoa Cúc nói như gắt:

- Anh đi ra ngoài chơi đi, đừng có ở đây làm vướng tay vướng chân.

- Trời ạ! Cô ta làm như mình là một đứa con nít quần lầy chân người lớn để vùi vãnh không bằng vậy!

- Nhưng tôi vẫn thích ở đây thì sao?

“Cũng đành chịu thôi. Vì người ta là chủ mà”.

- Tôi thấy anh thật là quá đáng. Nếu thích thì anh cứ ở đó.

Hoa Cúc quay qua làm công việc của mình. Vĩnh Nguyên chăm chú nhìn từng động tác của cô. Bàn tay búp măng mềm mại nhặt rau sao mà nhanh nhẹn đến như vậy chứ? Điều ấy khiến anh phải buột miệng hỏi:

- Cô làm nghề này lâu chưa...

Hoa Cúc tròn mắt nhìn anh:

- Anh vừa hỏi gì thế?
- Tôi hỏi cô làm nghề này lâu chưa?

Hoa Cúc bật cười khanh khách:

- Cái này mà gọi là nghề được hay sao? Anh gọi nó một cách cường điệu như vậy, cốt là để chế nhạo tôi đúng không?

Vĩnh Nguyên vội giải thích:

- Tôi không có ý đó. Theo tôi nghĩ thì làm bếp cũng là cái nghề đầy mà.

Hoa Cúc cảm thấy mũi lòng:

- Nghề gì chứ? Làm Ôsin mà cũng có nghề sao?

Vĩnh Nguyên cảm thấy khó hiểu:

- Từ vườn hoa cúc ấy thu nhập không đủ cho cô tiêu xài sao mà phải bỏ đến đây?

Hơi ngẩng đầu lên, Hoa Cúc nói:

- Tôi có thể không trả lời câu anh vừa hỏi được không?
- Tại sao?
- Vì tôi thấy không cần thiết. Làm mướn như tôi thì làm chủ đâu cần phải quan tâm.
- Sao cô có thể gay gắt với tôi như vậy?
- Tôi thấy mình cần phải như vậy để không gặp phiền phức.

Hơi nghiêng đầu nhìn cô, Vĩnh Nguyên cảm thấy khó hiểu:

- Sao cô lại nói thế? phiền phức gì cơ?

Hất mặt về phía trước, Hoa Cúc thản nhiên nói:

- Ánh mắt kia bảo tôi như thế?

Ngẩng lên nhìn theo cái hất mặt của Hoa Cúc, Vĩnh Nguyên bắt gặp ánh mắt nãy lửa đang nhìn mình đăm đăm. Nhưng anh lại hỏi thản nhiên:

- Em đến rồi sao Mỹ Hằng?

Mỹ Hằng chanh chua nói:

- Sao, làm mất vui à?

Vĩnh Nguyên xoa tay:

- Có gì đâu mà mất. Em ngồi xuống đây.

Cô ta vẫn còn giận:

- Có làm cản trở chuyện của hai người không?

Hoa Cúc vốn không ưa gì Mỹ Hằng, cô nói:

- Tôi có thể đi được chưa vậy cậu Hai?

Mỹ Hằng ngăn lại:

- Sao lại đi, hai người cứ tiếp tục cuộc nói chuyện đi?

Lắc đầu Hoa Cúc đáp lại:

- Tôi không quen nói chuyện của mình cho người lạ nghe.

Biết Hoa Cúc châm chích mình cho nên Mỹ Hằng bảo:

- Làm Ôsin thì có gì phải giấu giếm. Lau nhà, đi chợ, nấu cơm, giặt giũ thế thôi.

Hơi khựng lại, Hoa Cúc vẫn không chịu thua, cô nói:

- Những chuyện nghe ra tầm thường vậy đó, nhưng khối tiểu thư nhà giàu không thể làm nổi.

Mỹ Hằng mân mê bàn tay của mình, cô ta bảo:

- Làm Ôsin có gì hay ho phải biết chứ?

Có tiền là có tất cả mà.

Hoa Cúc gật gù:

- Cô nói thì cũng đúng. Nhưng muốn giữ được hạnh phúc gia đình đôi khi cũng cần có bữa ăn ngon ở gia đình, chính do bàn tay của người vợ, người mẹ nấu nướng đó.

Vĩnh Nguyên thốt lên một cách thản nhiên:

- Hoa Cúc nói rất có lý!

Mỹ Hằng trừng mắt nhìn anh:

- Anh vừa nói gì thế?

Vĩnh Nguyên không chối:

- Thì Hoa Cúc nói cũng đúng.

Mỹ Hằng hậm hực:

- Đúng, đúng cái đầu của anh đó!

Vĩnh Nguyên cười hi hi:

- Em làm gì, mà quạu quọ lên dữ vậy Mỹ Hằng.

Quét cặp mắt qua Hoa Cúc rồi đến Vĩnh Nguyên, Mỹ Hằng gay gắt nói:

- Chỗ này đâu phải là chỗ anh ngồi.

Hoa Cúc đã mang rổ rau đi ra sàn nước. Vĩnh Nguyên hỏi Mỹ Hằng:

- Đây là nhà của anh, anh ngồi đâu mà chẳng được.

Mỹ Hằng nghênh mặt:

- Nhưng đây là nơi dành cho người ăn kẻ ở.

- Làm gì mà rạch ròi như vậy em. Thì chung qui vẫn là con người mà thôi.

Ngồi xuống đối diện với anh, Mỹ Hằng nói:

- Mình khác, họ khác.

- Khác ở chỗ nào?

- Anh đừng có hỏi đánh đố em như vậy.

Vĩnh Nguyên biết ở đây một hồi sẽ sinh ra chuyện lôi thôi. Cho nên anh nắm tay cô kéo lên:

- Tụi mình đi!

Tụt lại, Mỹ Hằng hỏi:

- Đi, mà đi đâu?

- Đi uống nước.

Mỹ Hằng giờ chứng:

- Muốn uống ở nhà uống, nhà này có thiếu thứ gì đâu.

- Đành là vậy. Nhưng anh muốn ra ngoài cho thư giãn đầu óc.

Mỹ Hằng tò mò:

- Bộ tối qua anh thức khuya lắm hả?

- Không! Mười giờ là ngủ rồi.

- Xạo đi!

- Ai xạo với em làm gì?

Vĩnh Nguyên nắm tay Mỹ Hằng kéo đi.

- Đi thôi!

Mỹ Hằng ồng ẹo đi bên anh:

- Đi thì đi!

Vĩnh Nguyên quay lại nói với Hoa Cúc một câu:

- Nhớ chưa cơm tôi nhé!

Hoa Cúc không nói gì, chỉ gật đầu rồi tiếp tục công việc. Mỹ Hằng kêu lên:

- Trời ạ. Nhà hàng đâu thiếu món ăn ngon mà anh sợ đến như vậy chứ!

- Đúng là như vậy. Nhưng cô đâu biết rằng tài nấu ăn của Hoa Cúc là ngon cỡ nào. Vĩnh Nguyên nheo nheo mắt với Hoa Cúc rồi mới chịu bước ra ngoài với Mỹ Hằng.

Ngồi mãi trên xe chờ Mỹ Hằng cũng chán, Vĩnh Nguyên bước xuống xe, anh đi mon men theo bờ sông dài phẳng lặng.

Ở đây êm ả một cách lạ thường. Nó không náo nhiệt ồn ào như ở thành phố.

- Hừ...

- Ói...

Tiếng cười khanh khách của Mỹ Hằng sau lưng anh:

- Xem ra anh cũng nhát gan thế nhỉ?

Vĩnh Nguyên đưa hai tay ôm ngực:

- Làm anh muốn đứng tim luôn.

Hơi ngả người về phía anh, Mỹ Hằng cười thật tươi:

- Làm như là con gái vậy?

Vĩnh Nguyên đứng lên:

- Em thấy đó, ở đây im lặng đến dễ sợ luôn. Ai mà không sợ chứ!

Mỹ Hằng nghe anh nói vậy mới để ý. Cô nhìn xung quanh:

- Ủ hén! Ở đây sao mà vắng lạnh thế này?

- Thôi mình ra xe đi em!

Hai người sóng bước bên nhau. Chợt Mỹ Hằng hỏi anh:

- Bộ cô ta nấu ăn ngon lắm hở anh?

- Ai?

- Thì Ôsin nhà anh đó.

- Em muốn nói đến Hoa Cúc?

Mỹ Hằng cảm thấy khó chịu, cô gật đầu:

- Đúng vậy.

Vĩnh Nguyên không nhìn thấy rõ sự khó chịu trên khuôn mặt cô gái, anh nhìn ra xa nói luôn:

- Phải đấy, tài nấu ăn của Hoa Cúc không thể chê vào đâu được. Tuyệt lắm!

Toàn là những câu nói tốt cho cô ấy. Mỹ Hằng giậm chân:

- Anh thích cô ấy lắm hả?

- Ủ. Vì cô ấy nấu ăn tuyệt cú mèo, không chê vào đâu được.

Bặm môi Mỹ Hằng trợn trừng mắt nhìn anh:

- Còn khen nữa hả?

Biết cô đang tức lên vì ganh tị, nên Vĩnh Nguyên càng chọc tức cô thêm:

- Em có thưởng thức các món do cô ấy nấu rồi mà.

- Thường thôi.

Anh vờ ngạc nhiên:

- Sao thế? Anh nhớ hôm rồi em khen nhiều hơn ai cả mà.

Mỹ Hằng hậm hực:

- Lúc ấy chỉ vì em muốn làm vừa lòng cha mẹ anh mà thôi.

Vĩnh Nguyên vờ kêu lên:

- Chết chưa. Vậy mà anh cứ tưởng em nói thật lòng chứ.

Mỹ Hằng bĩu môi:

- Nấu dở ơì là dở vậy, mà không hiểu sao cha mẹ anh lại khen cho được.

Vĩnh Nguyên biết Mỹ Hằng muốn nói tránh đi. Mỹ Hằng thật ích kỷ, không bao giờ muốn ai hơn mình cả.

- Có lẽ do cha mẹ hợp khẩu vị mà thôi.

- Vậy còn anh?

Câu hỏi khó trả lời. Biết nói làm sao đây? Thật nan giải! Mình làm sao có thể nói sai được sự thật. Hoa Cúc vừa nấu ăn ngon mà cách trang trí món cũng hợp mắt nữa.

- Làm sao im lặng vậy?

Vĩnh Nguyên áp úng:

- Thì... thì...

- Thì sao?

- Thì cô ấy nấu dở ẹc hà.

- Anh nói dối!

- Sao lại nói dối? Đó là do anh nói thật mà thôi.

Mỹ Hằng bỏ lên xe:

- Anh không quen nói dối đâu.

Vĩnh Nguyên cũng bước lên xe.

Anh nheo nheo mắt nhìn cô:

- Em ghen à?

- Sao phải thế!

Cô quay mặt đi nơi khác. Vĩnh Nguyên đưa tay xoay người cô về phía anh:

- Sao thế?

Mỹ Hằng lắc đầu nguây nguậy:

- Em không sao cả.

- Ta về nhé!

- Thì về.

Mỹ Hằng đề nghị:

- Kiếm quán nào đó mình ăn đi anh. Em đói quá!

Vĩnh Nguyên bảo cô:

- Hôm nay anh phải về nhà ăn cơm thôi. Ăn bụi hoài mẹ anh không bằng lòng đâu.

Mỹ Hằng nói mát:

- Phải vậy hôn đó. Anh sợ mẹ rầy hay vì muốn thưởng thức đồ ăn của cô ta nấu.

Nghe nhắc mà thèm, nuốt nước bọt vào trong Vĩnh Nguyên nói:

- Có lẽ do cả hai. Em nhắc làm anh cảm thấy đói ghê!

Mỹ Hằng dùng dùng bảo:

- Dừng xe!

- Sao vậy?

- Em bảo anh dừng xe anh có chịu nghe không?

Vĩnh Nguyên vẫn cho xe chạy bon bon trên đường:

- Như không dừng xe lại làm gì? Chỗ này vắng lắm mà.

- Kê, anh cứ dừng xe cho tôi!

Vĩnh Nguyên biết cô giận nên nói:

- Đùa một chút mà cũng giận sao em?

Mỹ Hằng vẫn khăng khăng:

- Anh cứ cho em xuống đây rồi về nhà ăn cơm với mẹ, kéo bà ấy lại trách anh.

Choàng tay qua vai cô, Vĩnh Nguyên nói như năn nỉ:

- Thôi đi mà, tính của mẹ anh thì em hiểu rồi, sao lại còn trách anh làm gì?

- Tôi làm gì mà dám trách anh chứ? Anh cho tôi xuống!

Vĩnh Nguyên cho xe dừng lại. Mỹ Hằng nhảy xuống xe. Vĩnh Nguyên không nói không rằng cho xe chạy đi một hơi.

Vĩnh Nguyên vừa về đến nhà, bà Mỹ Chi hỏi:

- Còn Mỹ Hằng đâu? Sao nó không về cùng con?

Vĩnh Nguyên đáp lời bà:

- Cô ấy về nhà luôn rồi mẹ!

- Sao lại thế?

Vĩnh Nguyên vào phòng mình anh tắm xong rồi mới quay ra:

- Ăn cơm được chưa mẹ?

Bà Lệ Chi nhìn con trai lạ lẫm:

- Sao hôm này lại có hứng thú ăn cơm nhà như thế?

Vĩnh Nguyên cười trừ:

- Mẹ này...

Bà đứng lên:

- Được thôi. Đi!

- Cha chưa về sao mẹ?

- Tôi nay, cha con bận công việc. Con đó, chẳng chịu quan tâm giúp đỡ cha gì cả.

Nhăn mặt, Vĩnh Nguyên than:

- Tha cho con đi mà mẹ. Thật sự con chẳng thích nghề ấy tí nào cả.

Ngồi vào bàn ăn, Vĩnh Nguyên nhìn qua một lượt các món ăn:

- Chà, toàn là những món mà con thích ăn.

Bà Lệ Chi nói với vẻ hài lòng:

- Hoa Cúc thật là giỏi nấu món nào cũng ngon cả.

Vĩnh Nguyên vừa ăn vừa gật đầu:

- Ngon thật đó mẹ!

- Ngon thì nên ăn nhiều vào. Và mai một nhớ về nhà mà ăn.

Vĩnh Nguyên gật đầu:

- Con biết rồi mẹ!

Vô tình anh ngược lên nhìn, gặp Hoa Cúc cũng đang nhìn trộm anh. Bị bắt quả tang, ánh mắt cô bối rối dễ thương làm sao? Biết cô đang lúng túng nên Vĩnh Nguyên lại cắm cúi ăn tiếp. Anh nghĩ Hoa Cúc cũng xinh đẹp, cũng dễ thương. Phiền một cái là cô hơi bướng, lúc nào cũng muốn đối đầu với anh cả. Sao thế cô bé? Anh chợt mỉm cười một mình.

Buổi tối chủ nhật, Vĩnh Nguyên đang ngồi một mình ở quán rượu, nhâm nhi vài ly cho đỡ buồn. Mỹ Hằng giận anh, cả điện thoại cũng không thèm mở. Tiếng một cô ca sĩ vọng lên bản nhạc vui tươi yêu đời như vậy mà Vĩnh Nguyên cảm thấy chán ngắt.

- Sao ngồi buồn một mình vậy anh? Em có thể ngồi với anh không?

Nhường mày, Vĩnh Nguyên bảo cô:

- Thích thì ngồi, tự nhiên đi!

Cô gái với đôi môi đỏ chót chúm chím nhìn anh:

- Chán đời sao anh?

Vĩnh Nguyên bật cười:

- Bộ uống rượu một mình là chán đời sao?

Cô gái lý sự:

- Thường có tâm sự buồn người ta mới tìm đến quán rượu để giải sầu.

Vĩnh Nguyên lại nói:

- Nhưng ngược lại, anh thì đang rất vui em gái ạ?

Cô gái ngạc nhiên:

- Anh vui về chuyện gì?

- Vui vì được tự do.

- Bộ anh bị vợ “bố” lắm sao mà không được tự do.

- Đại loại là như vậy.

Cô gái rót đầy ly rượu cho anh rồi nói:

- Nào, em mời anh!

- Được, cạn!

Phong xuất hiện:

- Trời! uống rượu mà có người đẹp phục vụ thì còn gì bằng!

Vĩnh Nguyên mừng lắm vì có thêm chiến hữu.

- Ngồi đi Phong!

Cô gái đứng lên:

- Để em vào lấy thêm rượu.

Vĩnh Nguyên gật đầu tán thành:

- Tốt! Em cứ mang rượu ra đây cho tụi anh.

Chờ cho cô gái đi khuất, Phong mới hỏi bạn:

- Này, cậu sao vậy? Làm gì mà uống nhiều đến thế?

Vĩnh Nguyên xua tay:

- Hỏi làm gì nhiều thế? Có rượu thì cứ uống đi!

Phong lắc đầu:

- Nhất định cậu có tâm sự rồi. Có phải hai người đã có vấn đề gì rồi không?

Uống cạn ly rượu, Vĩnh Nguyên lắc đầu nói:

- Vấn đề gì là sao? Không bao giờ có vấn đề gì cả.

- Vậy Mỹ Hằng đâu?

- Ở nhà.

- Nhà của ai?

- Cô ấy.

Phong bật cười:

- Vậy mà bảo có vấn đề lại không chịu.

- Theo cậu là vấn đề gì vậy?

- Có thể cậu đã chọc giận cô ta rồi cũng nên.

Vĩnh Nguyên uống cạn ly rượu:

- Có khi cũng cần phải có thời gian xa cách để kiểm lại lòng mình, bạn ạ!

Phong cười lớn:

- Vậy mà còn bảo là không có vấn đề được à?

Vĩnh Nguyên khoát tay:

- Thôi đi, sao hôm nay cậu lời thôi đến như vậy. Có uống không thì nói dài dòng vãn tự mãi.

Phong uống vài ly, hưng phấn liền nói:

- Cậu mà làm gì để cho Mỹ Hằng buồn thì mình nhất định không tha cho cậu đâu.

Vĩnh Nguyên bật cười lớn:

- Cậu làm sao vậy? Hôm nay dám vụng vẹo mình nữa à? Chuyện mình và Mỹ Hằng thì có dính dấp gì đến cậu chứ.

- Minh...

Khoát tay thật mạnh, Vĩnh Nguyên bảo bạn:

- Đẹp cậu đi! Uống rượu thì lo uống rượu đi, ở đó mà lo chuyện bao đồng. Chán chết đi được!

Bỗng Vĩnh Nguyên quay vào gọi chủ quán tính tiền, rồi nói với Phong:

- Mình về đây!

Phong ngồi im lặng để Vĩnh Nguyên ra về. Anh thật sự không hiểu nổi người bạn của mình nữa. Đã có khi nào cậu ta thích uống rượu vậy đâu.

Thắc mắc, Phong gọi điện cho Mỹ Hằng.

- Alô! Mỹ Hằng đây!

- Em có rảnh không?

- Chi vậy anh?

- Đến quán... đường... anh chờ.

- Vâng!

Chỉ năm phút sau Mỹ Hằng xuất hiện. Cô hỏi:

- Tìm em có việc gì thế?

Không trả lời vào câu hỏi của cô, Phong nói:

- Vĩnh Nguyên vừa ở đây về.

Cô hỏi một cách dửng dưng:

- Vậy à!

- Em với cậu ta có vấn đề gì à?

Lắc đầu, Mỹ Hằng hỏi anh:

- Sao anh hỏi vậy?

Lúc này ở đây, anh thấy cậu ấy buồn dữ lắm.

Mỹ Hằng phẩy tay:

- Chuyện ấy đâu có liên quan gì đến em.

Phong nheo mắt:

- Thái độ của em như vậy đã cho anh hiểu ra mọi việc rồi. Em đừng có chối nữa.

- Hừ! Việc gì em phải chối chứ. Tại anh ấy thôi mà.

Phong hỏi đoán mò:

- Tại làm sao? Cậu ấy dám chọc ghẹo em sao?

Mỹ Hằng giở chứng:

- Tại sao chuyện này em phải nói cho anh nghe chứ?

- Thì tại vì anh quan tâm em. Anh không muốn Vĩnh Nguyên ăn hiếp em mà thôi.

Chu môi, Mỹ Hằng hỏi:

- Anh giúp gì được cho em đây?

- Thì em có nói anh mới biết đường mà giúp em.

- Thật không?

- Anh có lần nào nói dối với em hay chưa?

Ngẫm nghĩ giây lát, Mỹ Hằng từ chối:

- Thôi đi anh! Chuyện của em hãy để em tự lo liệu, anh không cần phải quan tâm.

Phong nhăn nhó:

- Em nói vậy sao phải, anh là người quan tâm em nhiều nhất. Nhưng vì anh nghèo nên đành phải mất em đó thôi. Vĩnh Nguyên giàu có nên em quan tâm đến nó nhiều hơn anh.

Nghe anh nói một hơi dài, Mỹ Hằng cũng muốn hụt hơi theo.

- Anh nói gì mà em chẳng hiểu gì cả vậy?

- Nói chung là anh luôn ở bên em để bảo vệ em đó.

Mỹ Hằng đứng lên:

- Anh Phong à! Anh đừng có nói nữa được không. Anh biết giữa tụi mình là không thể mà.

Phong gật đầu chua xót:

- Thì anh hiểu! Cho nên anh chỉ xin em cho anh được đứng bên lề mà lên nhìn em thôi.

- Anh...

Phong như muốn nắm tay cô:

- Nếu Vĩnh Nguyên có làm điều gì khiến em phải buồn thì em hãy nói anh, anh sẽ giành công bằng lại cho em.

Dù có cảm động trước tình cảm của anh, Mỹ Hằng vẫn nói:

- Em nói là không có rồi mà. Anh làm sao vậy?

- Nếu không thì lên xe anh đưa cho về.

- Đương này tôi lắm đó.

Mỹ Hằng từ chối:

- Không cần đâu anh. Tự em về được rồi.

- Em đừng có cãi anh. Đi về một mình giữa đêm khuya nguy hiểm lắm, em có biết không?

Biết từ chối cũng không xong với anh nên Mỹ Hằng đành phải lên xe để anh chở về. Đang đi, điện thoại của cô có tín hiệu:

- Alô! Mỹ Hằng đây!

- Chà đi chơi, có người đưa về. Hai người thật là tình đó.

Mỹ Hằng gất lên:

- Anh là ai?

- Đâu cần cô biết làm gì.

- Chúng tôi...

- Cô khỏi cần phải biện minh. Tôi đã nhìn thấy cả rồi. Mấy tấm ảnh này mà đến tay Vĩnh Nguyên chắc là vui lắm.

- Anh là ai?

- Cô hỏi làm gì? Bất cứ hai tay thường là sẽ vuột mất cả hai đó.

Phong cho xe dừng lại:

- Ai vậy em?

Mỹ Hằng bện trả lời máy cho nên không đáp lời anh.

- Tôi muốn biết anh là ai?

Phong giật lấy điện thoại trên tay Mỹ Hằng, anh gất lên:

- Mà là thằng nào mà dám gọi cho Mỹ Hằng.

- Tao là thằng nào thì cũng không đồn mạt như mày. Chơi với bạn mà giành người yêu của bạn là hèn lắm.

Phong tức giận thật sự:

- Mày là thằng nào mà dám nói với tao như thế?

- Là một trong những người bạn thân của cậu đấy.

Phong nổi giận tăt máy. Anh tiếp tục đưa Mỹ Hằng về nhà. Anh nhất định đi tìm xem người bạn đó là ai?

- Ê, Vĩnh Nguyên!

Đang loay hoay bên bức tranh còn dang dở, Vĩnh Nguyên ngẩng lên khi nghe tiếng gọi:

- Cậu hả Phong?

- Thấy còn hỏi.

Vừa mở cửa, Nguyên vừa hỏi:

- Tìm mình à?

Phong gật đầu:

- Chẳng lẽ mình tìm chị bếp.

Vĩnh Nguyên bước lại gần chiếc bàn gần đó:

- Mời ngồi!

- Làm gì mà khách sáo vậy?

Vĩnh Nguyên giục:

- Gì thì nói đi, mình đang dở dang công việc?

- Lại vẽ tranh chứ gì?

- Nghề nghiệp mà.

Phong khoát tay:

- Thôi, đừng nói nữa mình biết rồi! Vẽ với viết?

- Uống gì đây?

Phong cười nói khích:

- Khách mà, cho gì uống nấy.

Vĩnh Nguyên bật cười:

- Làm gì mà hiền như vậy?

Phong quay lại nhìn bạn:

- Mình muốn hỏi bạn đây.

- Chuyện gì thì nói đi, lòng vòng làm gì cho khổ.

Phong hăng giọng:

- Có phải cậu chọc giận Mỹ Hằng không?

Ngừng tay, Vĩnh Nguyên nhìn bạn:

- Nếu có thì sao?

- Cậu...

Vĩnh Nguyên hỏi bạn:

- Sao thế, cậu hôm nay làm sao vậy? Chuyện của mình và Mỹ Hằng đâu có lên quan gì đến cậu.

- Không liên quan được à? Cậu nên nhớ mình đeo đuổi Mỹ Hằng trước cậu đó.

- Vậy thì sao?

- Cậu không được ăn hiếp Mỹ Hằng. Mình không tha cho cậu đâu.

Vĩnh Nguyên cười nhạt:

- Rồi cậu làm gì mình.

- Hừm, đến đó rồi sẽ biết.

Phong bỏ ra về. Được một lát thì Mỹ Hằng đến. Cô không thèm gọi cửa, bước thẳng đến chỗ của anh ngồi ghế xích đu:

- Mấy hôm nay không có em chắc là anh thoải mái lắm phải không hả?

Vĩnh Nguyên đáp mà không hề ngẩng đầu lên:

- Bình thường thôi!

Tức giận về thái độ của anh, Mỹ Hằng giật phăng cây cọ trên tay anh:

- Thái độ của anh như vậy là gì hả?

Vĩnh Nguyên vẫn làm li không nói. Anh ngắm nghía bức tranh mình vừa vẽ xong một cách say sưa:

- Cũng tạm được!

Anh định mang bức tranh mà mình vừa hoàn thành vào nhà, thì bị cô gọi giật lại:

- Anh đứng lại đó!

Vĩnh Nguyên quay lại:

- Lúc khác ta nói chuyện. Còn bây giờ anh đang bận.

Mỹ Hằng há mắt hỏi:

- Lúc này anh thích ở nhà ghê nhỉ? Đây là điều kỳ lạ mà lâu nay chưa từng có.

- Em muốn nói gì cơ?

- Anh đừng có vờ ngây thơ cụt nữa có được không?

Vĩnh Nguyên lắc đầu:

- Đạo này anh thấy em là lạ làm sao đó.
- Em muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi. Đừng dài dòng văn tự, anh không thích.

Đôi mắt nhìn anh như vừa trách móc vừa thách thức:

- Câu hỏi ấy đáng lý em hỏi anh mới đúng.

Cười nhẹ, Vĩnh Nguyên nói:

- Người lạ lắm là em đó. Tự nhiên ùng ùng giận, rồi ùng ùng bỏ đi. Anh có biết gì đâu.

Mỹ Hằng âm ức khóc:

- Anh còn nói nữa hả?

Vĩnh Nguyên xua tay:

- Anh không có lỗi gì cả. Em còn cho bạn trai hù dọa anh nữa là sao?
- Ai là bạn trai của em chứ?

Vĩnh Nguyên cười nhạt:

- Chuyện này thì tự em biết lấy sao còn hỏi anh?

Mỹ Hằng gào lên:

- Anh ác lắm, anh có biết không?

Hoa Cúc xuất hiện:

Bà cho mời cậu Hai và cô vào ăn cơm.

Vớ được lý do để vào nhà. Vĩnh Nguyên cầm bức tranh lên:

- Có vào ăn cơm thì vào!

Mỹ Hằng ném cái nhìn giận dữ vào Hoa Cúc:

- Cô có thấy chúng tôi đang nói chuyện riêng không?

Hoa Cúc gật đầu:

- Thấy!
- Thấy sao còn đến quấy rầy?

Hoa Cúc nhin nhục:

- Vì tôi không muốn bà chủ phải chờ cậu Hai lâu quá.

Mỹ Hằng liếc xéo cô:

- Chớ hồng phải muốn phá đám người ta hả?

Hoa Cúc nói:

- Nhiệm vụ của tôi phải tuân theo của bà chủ mà thôi.

- Mất lịch sự.

Hoa Cúc hơi nhếch môi:

- Tôi thà bị chửi là mất lịch sự cũng được. Nhưng tôi chỉ muốn làm cho chủ của tôi hài lòng mà thôi.

Biết tính của Mỹ Hằng chưa chịu dừng lại ở chỗ này đâu. Nên Vĩnh Nguyên lên tiếng:

- Cô cầm bức vẽ này vào phòng giúp tôi.

Hoa Cúc cầm bức vẽ, cô trầm trồ:

- Cậu Hai vẽ đẹp ghê!

Mỹ Hằng càng thêm ám ức:

- Anh bệnh vục con nhỏ ở mà ăn hiếp em.

Vĩnh Nguyên dịu giọng:

- Mẹ biết em đến nên mời cơm em có nên vào không?

- Chẳng thèm nói với anh, Mỹ Hằng vùng vằng đi vào phòng ăn.

Thấy cô, bà Lệ Chi cười vui vẻ:

- Ngồi vào bàn ăn đi con!

Mỹ Hằng không cần khách sáo. Cô muốn chứng tỏ vị trí của mình trong ngôi nhà sang trọng này:

- Con mời bác!

Vĩnh Nguyên ngồi vào bàn:

- Cha bộ không về sao mẹ?

Bà Lê Chi giải thích:

- Cha con bận đi công tác rồi. À, Mỹ Hằng! Con chuẩn bị lên Đà Lạt để công tác đó.

Mỹ Hằng làm ra vẻ ngoan ngoãn:

- Vâng ạ!

Vĩnh Nguyên ngạc nhiên:

- Sao lên tận Đà Lạt ư mẹ?

- Thì quay cảnh Đà Lạt thì phải lên trên đó chứ.

Thấy Vĩnh Nguyên cứ nhìn Hoa Cúc đang đứng chờ sai vặt, Mỹ Hằng ức lắm không biết làm gì. Cô nghĩ cách hành hạ cô ta cho bã ghét.

- Ôi! Nước chấm này mặn quá, tôi ăn không được.

Bà Lê Chi ném thữ:

- Ngon, vừa ăn mà con!

Mỹ Hằng viện ra lý do:

- Nghè lỏng tiếng của con không thể ăn mặn, bác ạ! Ăn mặn sẽ ảnh hưởng đến âm thanh của tiếng.

- Vậy à?

Thấy Hoa Cúc đứng trơ ra đó, Mỹ Hằng liền gắt lên:

- Sao còn đứng đó? Vào lấy cho tôi miếng chanh.

Hoa Cúc vội vàng đi lấy chanh cho cô.

- Đây!

Cầm miếng chanh trên tay, Mỹ Hằng hỏi một cách giễu cợt:

- Tay cô có vệ sinh không đó. Họng tôi mà có vấn đề là cô phải chịu trách nhiệm.

Hoa Cúc tròn mắt nhìn cô:

- Tôi...

Bà Lệ Chi khoát tay:

- Không có việc gì nữa thì mau ăn đi, kéo nguội mát ngon.

Mỹ Hằng buông đũa đột ngột:

- Thức ăn chẳng vừa miệng tí nào cả.

Vĩnh Nguyên nhú mày:

- Thức ăn ngon thế này mà em cho là không ngon ư?

Bà Lệ Chi đỡ lời:

- Có lẽ do Mỹ Hằng không hợp khẩu vị mà thôi.

Vĩnh Nguyên thôi không nói gì nữa mà anh cố ăn cho hết bữa. Nếu hôm nay Mỹ Hằng không xuất hiện chắc chắn bữa cơm hôm nay ngon lắm.

Hoa Cúc mang đĩa trái cây tráng miệng lên Mỹ Hằng nhón tay lấy một miếng, liền chê:

- Táo gọt thế nào mà đen xì không muốn ăn.

Bà Lệ Chi cũng lấy một miếng.

- Được rồi, ăn đi.

Hoa Cúc nói với bà:

- Hay để con mang đi rửa lại.

Bà vội ngăn:

- Không sao, con cứ để đó. Xuống ăn cơm đi!

Hoa Cúc nghe lời bà xuống bếp, tự nhiên cô thấy tủi thân lạ. Cô ấy có gì là trong căn nhà này mà hành hạ mình như thế chứ?

Bà quản gia thấy Hoa Cúc trầm ngâm không nói gì nên giục:

- Ăn cơm đi con!

- Vâng ạ!

Hoa Cúc nhai cơm mà tưởng chừng như nuốt sỏi đá. Tại sao Mỹ Hằng có thể ác ý ý với mình như thế? Mình có lỗi gì đâu? Hay là mình đã sai điều gì? Làm gì có! Thôi, không thềm suy nghĩ nữa. Hoa Cúc ăn cơm một cách ngon ngon lành.